Р Е Ш Е Н И Е
№ 44206

гр. София, 11.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **XXIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,** в публично заседание на 30.10.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Росица Цветкова
ЧЛЕНОВЕ: Снежанка Кьосева
Георги Бозуков

при участието на секретаря Антонина Митева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **12225** по описа за **2026** година докладвано от съдия Росица Цветкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. АПК във връзка с чл. 63в ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на началника на Дирекцията за национален строителен контрол срещу Решение № 2704/15.07.2026 г., постановено по НАХД № 15188/2025 г. на Софийския районен съд, 96 състав, с което е отменено Наказателно постановление № СФ-28-ДНСК-102/30.09.2025 г., издадено от началника на ДНСК. С наказателното постановление на „Б.И.С. – Инженеринг“ ЕООД е наложена имуществена санкция в размер на 5000 лв. на основание чл. 237, ал. 1, т. 6, предложение първо ЗУТ за нарушение на чл. 142, ал. 5, т. 3, 4 и 7 ЗУТ. В касационната жалба се поддържа неправилност на съдебното решение поради нарушение на материалния закон и необоснованост. Касаторът счита, че констатираните при проверката непълноти и несъответствия на инвестиционния проект са установени по надлежния ред и обосновават административнонаказателната отговорност на консултанта. Иска отмяна на решението и потвърждаване на наказателното постановление. В съдебното заседание касаторът,

чрез процесуалния си представител, поддържа жалбата.

Ответникът „Б.И.С. – Инженеринг“ ЕООД, чрез адв. Н., оспорва касационната жалба и иска решението на районния съд да бъде оставено в сила. Претендира разноски за касационното производство в размер на 410 евро.

Представителят на С. градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд – София-град, XXIV касационен състав, като обсъди доводите на страните и извърши проверка на обжалваното решение в пределите на чл. 218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е подадена от надлежна страна, срещу подлежащ на касационно обжалване съдебен акт и в законоустановения срок, поради което е допустима. Разгледана по същество, е неоснователна.

От фактическа страна районният съд е установил, че „Б.И.С. – Инженеринг“ ЕООД, в качеството си на консултант по чл. 166, ал. 1, т. 1 ЗУТ, е извършило оценка за съответствие на инвестиционен проект за строеж на фотоволтаична електроцентрала с инсталирана мощност до 5 MW, съоръжение за съхранение на електрическа енергия и два броя КТП в поземлени имоти с идентификатори 18561.143.74 и 18561.143.75 по кадастралната карта на [населено място], [община]. Оценката е обективирана в комплексен доклад № ОС-011/31.03.2025 г. Инвестиционният проект е разработен във фаза „работен проект“. Въз основа на него е издадено Разрешение за строеж № 18/08.04.2025 г. При последваща проверка по чл. 156 ЗУТ са констатирани несъответствия, отразени в Констативен протокол № 695/22.04.2025 г. Със Заповед № ДК-11-Сф-10/23.04.2025 г. разрешението за строеж е отменено. За установеното при проверката е съставен АУАН № Сф-28/07.07.2025 г., въз основа на който е издадено процесното наказателно постановление. Административнонаказващият орган е приел, че консултантът е извършил оценка за съответствие на инвестиционен проект, без да установи нарушения на нормативните изисквания, свързани с противопожарния път и предвидения противопожарен резервоар, взаимната съгласуваност на проектните части и съгласуването на част „Електрическа“ с електроразпределителното дружество. Пред районния съд е изслушана съдебно-техническа експертиза, изпълнена от вещото лице инж. А. Б.. Според заключението в проекта не е

разработена самостоятелна част „Пътна“ и липсват оразмерителни проверки на настилката на обслужващия път. В обяснителната записка към част „Пожарна безопасност“ обаче е описан обслужващ път с настилка от валиран чакъл с носимоспособност 100 kN/ос и повече, широчина 4 м, вътрешен радиус на завиване 11 м и обръщало с размери 12 х 12 м. Вещото лице не установява твърдяното несъответствие между проектните части „Архитектура“ и „Геодезия“. Установява също, че част „Електрическа“ е съгласувана с „ЕРМ Запад“ ЕАД на 31.03.2025 г. Експертизата не разглежда противопожарния резервоар, тъй като въпрос относно проектната му разработка не е поставен на вещото лице.

При така установените факти районният съд е отменил наказателното постановление.

Решението е правилно като краен резултат.

Съгласно чл. 237, ал. 1, т. 6 ЗУТ административнонаказателната отговорност на консултанта е обусловена от извършването на оценка за съответствие в нарушение на изискванията на чл. 142, ал. 5 ЗУТ. За ангажирането ѝ е необходимо да се установи конкретно несъответствие на инвестиционния проект с приложимо нормативно изискване, което консултантът е бил длъжен да установи при извършваната оценка. Не е необходимо всички констатации на наказващия орган да бъдат доказани, за да възникне отговорността по посочената санкционна разпоредба. Достатъчно е установяването на едно нарушение, попадащо в нейния обхват. Поради това всяка от групите констатации в наказателното постановление следва да бъде преценена самостоятелно.

По отношение на противопожарния път наказващият орган е посочил липсата на самостоятелна проектна част „Пътна“ и на оразмерителни проверки на настилката. От приложимата нормативна уредба не следва общо изискване всеки обслужващ път, използван и за противопожарни цели, задължително да бъде разработен в самостоятелна част „Пътна“. От значение е дали проектното решение съответства на нормативните изисквания за осигуряване на достъп за противопожарни автомобили. Разпоредбата на чл. 27, ал. 3 от Наредба № Із-1971/2009 г. изисква пътищата за противопожарни цели да се проектират с настилка, оразмерена за автомобил с минимално натоварване 100 kN/ос при всякакви атмосферни условия. В случая проектът съдържа описание на обслужващ път с посочена носимоспособност, съответстваща на нормативно установената минимална стойност. Това обстоятелство не замества необходимите оразмерителни проверки, но следва да бъде съобразено при преценката на твърдяното нарушение. Съдебно-техническата

експертиза установява липса на такива проверки. Тази констатация е относима към изискванията за съдържанието на работния проект и не може да бъде пренебрегната. Същевременно експертизата не установява, че предвиденото проектно решение не осигурява изискуемата носимоспособност, нито изяснява какви конкретни изчисления са необходими за избраната настилка и дали тяхната липса препятства проверката на съответствието с чл. 27, ал. 3 от Наредба № Із-1971/2009 г. При тези данни липсата на оразмерителни проверки е установена, но не е изяснено в необходимата степен значението ѝ за вмененото нарушение на чл. 142, ал. 5, т. 3 ЗУТ. Не може единствено от липсата на самостоятелна част „Пътна“ да се изведе несъответствие на инвестиционния проект с нормативните изисквания за пожарна безопасност.

По отношение на противопожарния резервоар в наказателното постановление е посочено, че съоръжението е предвидено в обяснителните записки, но липсват чертежи, размери, характеристики на материалите и изчисления. Тези констатации са конкретни и не могат да бъдат отхвърлени само поради обстоятелството, че експертизата не е изследвала резервоара. Неоснователно би било и възражение за неприложимост на чл. 23, т. 1 и 3 от Наредба № 4/2001 г., тъй като инвестиционният проект е разработен в работна фаза. За да се прецени дали посочените липси обосновават административнонаказателната отговорност на консултанта, следва да се разграничат необходимостта от противопожарния резервоар като съоръжение и изискванията към разработването му като част от избраното проектно решение. Нормативната уредба за пожарна безопасност не предвижда безусловно изграждане на противопожарен резервоар за всеки строеж от разглеждания вид. Необходимостта от такова съоръжение се определя според конкретните изисквания за противопожарно водоснабдяване и възможностите за осигуряване на необходимите водни количества. От това обаче не следва, че предвиден в работния проект резервоар може да остане без необходимата техническа разработка. Ако съоръжението е част от възприетото проектно решение, то следва да бъде разработено в степента, необходима за изпълнението му, съобразно приложимите изисквания на Наредба № 4/2001 г. В наказателното постановление не е направено достатъчно ясно разграничение между твърдение за неизпълнение на нормативно изискване за осигуряване на противопожарно водоснабдяване и твърдение за непълнота на проектната разработка на предвидено съоръжение. Посочени са липсващи документи и технически характеристики, но не е индивидуализирано в необходимата степен конкретното неизпълнено нормативно изискване, свързано с тяхното съдържание и значението им за оценката по чл. 142, ал. 5, т. 3 ЗУТ. Позоваването на чл. 23, т. 1 и 3 от Наредба № 4/2001 г. не отстранява

изцяло тази неяснота. Посочените разпоредби уреждат общите изисквания към разработването на работния проект. За целите на административнонаказателната отговорност е необходимо да бъде определено кое конкретно изискване към проектната разработка на резервоара е нарушено и по какъв начин това нарушение попада в обхвата на извършената от консултанта оценка за съответствие. Не е достатъчно да се установи единствено, че резервоарът е споменат в обяснителните записки, без да се изясни характерът на предвиденото съоръжение и конкретното нормативно изискване, на което проектното решение не отговаря. Това не означава, че установените липси са допустими, а че при ангажиране на административнонаказателна отговорност несъответствието следва да бъде определено по начин, позволяващ проверка на всички елементи от състава на нарушението. Административнонаказателното обвинение не може да бъде допълвано в съдебното производство чрез извеждане на други нормативни изисквания, които наказващият орган не е индивидуализирал като нарушени. Ето защо констатациите относно противопожарния резервоар, разгледани в съдържанието и правната квалификация, възприети в наказателното постановление, не обосновават достатъчно определено нарушение, за което да бъде ангажирана отговорността на консултанта.

По отношение на твърдяното нарушение на чл. 142, ал. 5, т. 4 ЗУТ изводите на наказващия орган са опровергани от съдебно-техническата експертиза. Вещото лице не установява противоречие между проектните части „Архитектура“ и „Геодезия“ относно разположението и размерите на обслужващия път. Различното графично представяне на отделни елементи не обосновава само по себе си несъгласуваност на проектните решения.

Не се установява и твърдяното нарушение, свързано с липсата на съгласуване на част „Електрическа“ с електроразпределителното дружество. От заключението на вещото лице се установява, че тази проектна част е съгласувана с „ЕРМ Запад“ ЕАД на 31.03.2025 г., поради което фактическото основание на обвинението в тази част не е доказано. Касаторът поддържа, че поставеният върху проекта печат не е достатъчен и е било необходимо изрично писмено становище за съгласуване. Посоченото възражение не обосновава само по себе си наличие на административно нарушение. За ангажиране на отговорността на консултанта е необходимо да се установи, че за конкретния строеж е било задължително съгласуване в определена форма, че това изискване не е изпълнено и че въпреки това е извършена положителна оценка за съответствие. В случая е установено наличие на съгласуване на проектната част. Административнонаказващият

орган не е обосновал по несъмнен начин защо извършеното съгласуване не отговаря на конкретно приложимо нормативно изискване. Позоваването на необходимост от допълнително писмено становище, без установяване на нормативното основание и приложимостта му към конкретния строеж, не е достатъчно за ангажиране на административнонаказателната отговорност.

Касационната инстанция съобразява и обстоятелството, че отмяната на разрешението за строеж по реда на чл. 156 ЗУТ не обуславя сама по себе си административнонаказателната отговорност на консултанта. Производството по контрол върху разрешението за строеж и административнонаказателното производство имат различен предмет. В настоящото производство следва самостоятелно да се установи извършването на конкретното нарушение, за което е наложена имуществената санкция.

При изложеното съдът приема, че макар част от мотивите на районния съд да се нуждаят от уточнение, правилен е крайният му извод за незаконосъобразност на наказателното постановление. Касационните оплаквания не обосновават отмяна на съдебното решение.

При този изход на спора на ответника по касацията се дължат разноски за настоящото производство на основание чл. 63д ЗАНН във връзка с чл. 143 АПК, при установено извършване на претендирания разход.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, Административен съд – София-град, XXIV касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 2704/15.07.2026 г., постановено по НАХД № 15188/2025 г. по описа на Софийския районен съд, 96 състав.

ОСЪЖДА Дирекцията за национален строителен контрол да заплати на „Б.И.С. – Инженеринг“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], сумата от 410 (четиристотин и десет) евро, представляваща разноски за адвокатско възнаграждение в касационното производство.

Решението е окончателно.